

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **J. M.**, bytom v K., právne zastúpeného *JUDr. M. K., advokátom v K.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ulica č. 13, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/13196-74244/2008/999541-r zo dňa 19.09.2008, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/36/2009-28 zo dňa 09.07.2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/36/2009-28 zo dňa 09. júla 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením Krajský súd v Košiciach zastavil konanie o žalobe žalobcu zo dňa 30.03.2009, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/223/13196-74244/2008/999541-r zo dňa 19.09.2008. v odôvodnení uviedol, že žalobca podal žalobu oneskorene po uplynutí dvojmesačnej lehoty a preto konanie podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil. Uviedol, že žalobca preukázal, že v čase doručovania preskúmaného rozhodnutia, t.j. od 19.09. do 04.10.2008 sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky, a zrejme preto pri doručovaní písomností do vlastných rúk dňa 26.09.2008 a 29.09.2008 poštovým doručovateľom nebol zastihnutý. Nič však už žalobcovi od 05.10.2008 nebránilo si zásielku na pošte prevziať do 20.10.2008, lebo posledným dňom na vyzdvihnutie zásielky, ktorý sa považuje aj za deň jej doručenia bol 15. deň od jej uloženia, t.j. 14.10.2008. Preto súd v súlade s ustanovením § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov za deň doručenia preskúmaného rozhodnutia zo dňa 19.09.2008 považoval 15. deň od uloženia na pošte, t.j. 14.10.2008.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zastúpení právnym zástupcom včas odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že v predmetnom prípade je nesporné a výslovne to v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol aj prvostupňový súd, že je jednoznačne preukázané, že žalobca sa v čase doručenia preskúmaného rozhodnutia zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky, a preto pri doručovaní písomnosti poštovým doručovateľom do vlastných rúk dňa 26.09.2008 a dňa 29.09.2008 nebol zastihnutý.

Ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov pre prípad náhradného spôsobu doručenia písomnosti, ktorú treba doručiť do vlastných rúk adresáta určuje postup, ktorý by mal adresátovi zaručiť, aby mohol o doručovanej zásielke a jej uložení sa dozvedieť a aj si ju vyzdvihnúť. Hypotéza tejto právnej normy vychádza z toho, že adresát sa v dobe doručenia (t.j. v konkrétny deň) skutočne zdržiava v mieste doručenia a má tak možnosť si doručovanú zásielku bezprostredne po náhradnom doručení si prevziať alebo vyzdvihnúť.

Predmetné ustanovenie a ani žiadne iné ustanovenie Slovenského právneho poriadku však už neupravuje to, či a koľko dní z 15-dňovej úložnej lehoty sa má adresát zdržiavať v mieste doručenia, či v priebehu neúplnej úložnej lehoty adresátovi niečo bránilo alebo nebránilo v prevzatí zásielky a aké následky by z toho mali plynúť, a že by akékoľvek následné krátkodobé zdržiavanie sa v mieste doručenia mohlo alebo malo konvalidovať tú skutočnosť, že sa adresát v mieste doručovania nezdržiaval v deň prvého pokusu o doručenie.

Inštitút náhradného doručenia na pošte nastupuje len v prípade splnenia prísnych zákonom stanovených podmienok, a to pokiaľ poštový doručovateľ nemôže doručiť daňovú písomnosť určenú do vlastných rúk adresátovi, hoci sa tento v mieste doručenia skutočne zdržiava. Pritom žalobca zastáva právny názor, že sa adresát má v mieste doručovania skutočne zdržiavať hneď v deň prvého pokusu o doručenie. Inak nemôže nastať fikcia náhradného doručenia prostredníctvom úložnej lehoty na pošte a takéto doručenie je nutné kvalifikovať len ako doručenie neplatné a celé daňové konanie odvíjajúce sa od neho ako nezákonné.

Nemožno súhlasiť ani s právnym názorom prvostupňového súdu, že žalobcovi nič nebránilo zásielku si na pošte prevziať do 20.10.2008, keď samotný prvostupňový súd za deň doručenia považuje deň 14.10.2008, pričom zásielka je bezodkladne po márnom uplynutí lehoty na uloženie vrátená poštou späť odosielateľovi. Ďalej uviedol, že aj v čase od 05.10.2008 sa v dôsledku plnenia pracovných povinností zdržiaval mimo miesto doručovania.

Z logického aj gramatického výkladu ustanovenia § 17 ods. 3 preto možno podľa žalobcu vyvodiť len jeden správny právny záver, a to, že sa adresát musí na mieste doručovania skutočne zdržiavať hneď v prvý deň prvého pokusu o doručenie a v prípade, že sa tam nezdržiava, nie sú splnené podmienky na náhradné doručovanie a už vôbec nemôžu

byť splnené podmienky na fikciu doručenia. V jeho konkrétnom prípade nemohli preto nastať účinky doručenia ani dňa 14.10.2008 ani v iný neskorší deň a o existencii napadnutého rozhodnutia žalovaného sa preukázateľne dozvedel až 30.01.2009, kedy mu bolo doručené rozhodnutie č. 696/230/2839/09/Pie, ktorým mu správca dane uložil pokutu za určenie dane podľa pomôcok a až z odôvodnenia rozhodnutia zistil, že Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím č. I/223/13196-74244/2008/999541-r zo dňa 19.09.2008 rozhodlo o jeho odvolaní proti platobnému výmeru č. 696/230/39470/08/Pie, ktoré podal dňa 26.06.2008 tak, že toto bolo žalovaným ako odvolacím orgánom zamietnuté.

Žalobca tvrdil, že žalobu podal v zákonnej dvojmesačnej lehote a neexistovali dôvody pre zastavenie konania podľa § 250d O.s.p..

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 12.08.2009 k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. V dôvodoch vyjadrenia poukázal a odkázal na vyjadrenie zo dňa 19.05.2009 k žalobe žalobcu. Tvrdil, že napadnuté rozhodnutie daňového riaditeľstva č. I/223/13196-74244/2008/999541-r zo dňa 19.09.2008 bolo doručené J. M. – žalobcovi spôsobom uvedeným v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, dňa 14.10.2008, kedy nadobudlo právoplatnosť. J. M. podal žalobu dňa 30.03.2009, po uplynutí lehoty na jej podanie v zmysle ustanovenia § 250b ods. 1 O.s.p..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 250 ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Z obsahu odvolania najvyšší súd zistil, že v odvolacom konaní bol spor o výklad a aplikáciu ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov daňovými orgánmi a súdom prvého stupňa.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, ak nebol adresát písomnosti, ktorá má byť doručená do vlastných rúk zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, upovedomí ho doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak bude nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte, alebo na obecnom úrade a adresáta o tom vhodným spôsobom vyrozumie. Ak si nevyzdvihne adresát písomnosť do 15 dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nezdozvedel.

Z ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov vyplýva, že zákonná podmienka zdržiavania sa adresáta v mieste doručenia musí byť splnená v prípade pokusu doručovateľa o doručenie písomnosti adresátovi a súčasne musí byť splnená v prípade

nového pokusu o doručenie adresátovi písomnosť. Následne môže doručovateľ písomnosť uložiť na pošte alebo obecnom úrade a adresáta o tom vhodným spôsobom vyzrozumieť.

Ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov je kumulatívnou právnou normou, a preto podmienky musia byť splnené súčasne. Náhradné doručenie je výnimkou z riadneho doručenia písomnosti, a preto zákon ustanovuje prísne formálne podmienky na to, aby mohol byť tento inštitút uplatnený. Vzhľadom na to, že ide o náhradné doručenie, splnenie podmienok musí byť vykladané striktne, a to s prihliadnutím na článok 152 ods. 4 ústavy SR v spojení s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. V danom prípade bolo nesporné, že žalobca ako adresát písomnosti sa nezdržoval v mieste doručenia v čase pokusu poštového doručovateľa o doručenie písomnosti a ani následného pokusu poštového doručovateľa o doručenia písomnosti a adresát sa preukázateľne v mieste doručenia začal zdržiavať až v priebehu plynutia úložnej lehoty. V dôsledku tejto skutočnosti, že žalobca sa v mieste doručenia nezdržoval v prípade pokusu o doručenia ani následného pokusu o doručenie neboli splnené podmienky doručenia, úložná lehota na vyzdvihnutie zásielky nezačala plynúť. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v dôsledku toho žalobca nepodal žalobu oneskorene a najvyšší súd napadnuté uznesenie zrušil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 12. júla 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková